

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Brage-Snak om Græske og Nordiske Myther og Oldsagn for Damer og Herrer

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 302. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1844_791A-txt-shoot-idm13930.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg veed ikke, om de *unge* Damer kiender et Digt af *Ingemann*, som hedder "*De Sorte Riddere*", men de *Ældre* kiender det sikkert nok, og Alle, hvem der kiender det, veed, det er meget smukt, saa det erordenlig min Pligt, saavel som min Lyst, at anbefale det til alle *Damernes* Opmærksomhed, som veed at skønne paa det Smukke, fordi det ligner Dem. Vel har jeg hørt, at de *unge* Damer skal være lidt bange for alle *lange* Digte, og da de fleste lange Digte er *langtrukne* og altsaa *kiedsommelige*, saa kan jeg ikke fortænke Dem i det; thi hører det end ikke sjelden til *Damernes* tunge Pligter at kiede sig, saa er *kiedsommelige Morskabs-Bøger* dog saa urimelige, unaturlige og selvmodsigende Ting, at *Damerne* dog endelig maae have frit Forlov til at finde dem utaalelige. Men er end lange Digte sædvanlig ulæselige og derfor utaalelige, saa er der dog, Gud skee Lov! ligesaa vel hos *os*, som hos *Grækerne*, Undtagelser fra Reglen, og En af disse faa *Undtagelser* er ikke blot "*Valdemar den Store*", men ogsaa "*De Sorte Riddere*", skjøndt de virkelig har, hvad "*Iliaden* og *Odyseen*" kun siges at have: *een* og *samme* Forfatter! Dette haaber jeg, selv de *unge* *Herrer* vil indrømme, skjøndt jeg hører netop de *unge* *Herrer* hviske om, at dette *Ingemanns* Digt, trods al sin Deilighed, dog skal have den store, i vore *philosophiske* 303Dage hardtad utilgivelige Feil, at der ingen egenlig "*Idee*" eller giennemgribende *Grund-Tanke* spores i det. *Damerne* veed nok, det er netop det Samme, som de *forvovneste* *unge* *Herrer* siger høit om det "*smukke Kiøn*", og derfor finder *Damerne* vel, at saadanne Ukvemsord i det Høieste kun fortjener det Svar, at skulde de end, hændelsesviis, være meget *kloge*, er de dog altid meget *stygge*; men jeg vil dog tilføie, at "*De Sorte Riddere*", hvori de *unge* *Herrer* ingen "*Idee*" eller ordenlig *Grund-Tanke* skal kunne spore, var netop *det Digt*, der, alt for tredive Aar siden, overbeviste mig om, at *Dame-Skjalden* ogsaa var en rigtig *Dane-Skjald*, som ikke blot havde "*Ideer*", men ægte *Nordiske*, *Verdshistoriske* *Ideer*, dobbelt yndige, som *kloge* *Øine*, over *Rosen-Kinden*, under et himmelblaat, giennemsigtigt Slør! *Ingemanns* "*Sorte Riddere*" hører nemlig til de saakaldte "*Allegoriske*" Digte, hvori *Fortællingen*, i større eller mindre Grad, maa tjene til at oplyse den herskende *Grund-Tanke*; men naar det, som hos *Tydskerne*, stikker igiennem fra *Først* til *Sidst*, da bliver *Fortællingen* *død*, *Tonen kold* og *Verset slæbende*, saa, hvor sand og smuk end *Grund-Tanken* kan være, bliver man dog hjertelig kied ad *Digtet*, som et uendeligt Omsvøb og en unyttig Byrde, og det er derfor en ligesaa stor som sjelden *Dyd* ved "*De Sorte Riddere*", at de selv af *Børn* kan læses med *Fornøielse*, fordi *Æventyret* er smukt og *Verset* flydende, mens dog de voxne *Læsere* bestandig føler, der ligger endnu noget *Dybere* under det, om de end ikke kan sige sig selv tydelig, hvad det er. Hvad de *unge* *Herrer* kalder en Feil, eller at *Grund-Tanken* er *halvveis* tilsløret, det er da i mine *Øine* et stort *Fortrin*, som *Digtet* har faaet ved den lykkelige *Omstændighed*, at *Ingemann* er en *Hjerte-Digter* som *Faa* eller *Ingen* i vore 304Dage, og fik derfor tidlig *Mod* til at være det bekiendt, et *Mod*, han heller aldrig tabde, saa, naar han kun *følde*, der var en *poetisk* *dyb* og *rig* *Grund-Tanke* i hans *Værk*, da brød han sig ikke om, at den faldt enten ham selv eller hans *Læsere* *dunkel*, og hans *Recensenter* *ufattelig*; thi kun derved fik vi et, i sit *Slags*, mageløst Digt, hvori den *Grund-Tanke* ikke blot kan findes, men *lever* og *gløder*, at den ægte *Skiønhed* vel for *Øieblikket* er i et *forhexet* *Land*, hvor dens *Vanærelse* synes uundgaaelig, men at *Aanden* dog, ved *Hjelp* af *Fortidens* usynlige men dog mægtige *Kæmper*, vil vide at frelse den baade til *Dronning-Liv* hernelen og til en *evig Forklaring*.